

عنوان مقاله:

رابطه ناگویی هیجانی با تمایزیافتگی شخصیتی و خودشیفتگی در دانشجویان افسرده ساکن در خوابگاه های مرکز شهر تهران در سال ۱۳۹۷

محل انتشار:

ماهنامه پیشرفت های نوین در علوم رفتاری، دوره 4، شماره 41 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

لیلا یعقوبجانی غیاثوند

بیوک تاجری

خلاصه مقاله:

هدف از این پژوهش بررسی رابطه ناگویی هیجانی با تمایزیافتگی شخصیتی و خودشیفتگی در دانشجویان افسرده ساکن در خوابگاههای مرکز شهر تهران بود. روش پژوهش توصیفی و از نوع همبستگی است. جامعه آماری کلیه دانشجویان ساکن در خوابگاه های مرکز شهر تهران با تشخیص افسردگی در سال تحصیلی ۱۳۹۷-۱۳۹۸ بودند. حجم نمونه ۱۰۰ نفر از این دانشجویان به شیوه نمونه گیری در دسترس انتخاب و به پرسشنامه های پرسشنامه ناگویی هیجانی بگی، پارکر و تیلور (۱۹۹۴)، تمایزیافتگی خود دریک، موردادک، مارسزالک و باربر (۲۰۱۵)، خودشیفتگی راسکین و تری (۱۹۸۸) و افسردگی بک، استیر و براون (۱۹۹۶) پاسخ دادند. دادههای جمع آوری شده با استفاده از ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون چندمتغیره تحلیل شد. یافته ها نشان داد که بین ناگویی هیجانی با تمایزیافتگی شخصیتی رابطه منفی و معنیداری وجود دارد ($P < 0/01$). بین ناگویی هیجانی با خودشیفتگی رابطه مثبت و معنیداری وجود دارد ($P < 0/01$). نتایج تحلیل رگرسیون چندمتغیره نیز آشکار کرد که ۶۵/۴٪ درصد از کل واریانس تمایزیافتگی شخصیتی و ۵۹/۱٪ درصد از کل واریانس خودشیفتگی به وسیله ابعاد ناگویی هیجانی تبیین میشود. یافته های این پژوهش نشان می دهد که ابعاد ناگویی هیجانی سهم معنادار در پیش بینی تمایزیافتگی شخصیتی و خودشیفتگی در دانشجویان افسرده دارند.

کلمات کلیدی:

ناگویی هیجانی، تمایزیافتگی شخصیتی، خودشیفتگی، افسردگی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1154371>

